

бода. Въ едно стихотворение отъ 1855 г. той съ възмущение се обръща къмъ бездушна Европа, защото казвала: „Турско царство да остане цѣлокупно, неповредно“, че искала „гнило тѣло да изправи“. А въ сжщностъ турцитѣ, добавя той, не сж годни за нова цивилизация, за тѣхъ всичко е религията... Въ такова нападателно настроение и скептицизмъ той нарича нѣмцитѣ — лукави, французитѣ — лекоумни, англичанитѣ — горделиви и ненаситни господари.

Изучавайки отъ близо неволитѣ на народа, той иска по-напредъ да се използватъ мирни срѣдства за неговото освобождение. Разочарованъ отъ несполуката на Русия въ войната — следъ мира (1856), разпалениятъ патриотъ вѣрва и въ благоволенieto на султана Абдулъ Меджидъ, комуто предлага проектъ за реформи и намира, че е нужно народътъ да му изкаже своята „вѣрностъ и преданностъ“, та да има гаранция за животъ и законодателство. Той дори внимава да го не напада въ своитѣ вестници. А надеждата му е сѣ въ Русия — въ „православната руска власть“... Следнитѣ стихове говорятъ: